

under Nr. 1 og 2, som særskilt ere tillede paa Begjering af mig; naar disse Underændringsforslag blive vedtagne, hvorfor jeg haaber, at der ikke vil være nogen Banfælighed, skjønt jeg ikke rettere end at de 4 Paragrafer ville blive aldeles enslydende med de 4 Paragrafer i det subsidære Forslag. Forsaavidt er det altsaa Enighed tillede imellem Ministeriet og Udvalgets Flertal; men saadant vi komme til § 5, som omhandler Stiftstidenderne, er Enigheden forsvunden, og jeg vil for mit Bedkommende sige, at jeg ikke ser mig i Stand til at kunne følge den af Flertallet i § 5 i Forslaget under Nr. 1 i Betænkningen foreslaaede Ordning. Jeg kan ikke erkiende, at den deri foreslaaede Foranstaltning er vel stiftet til at sikkre en paaalidelig Beskjedsførelse af de officielle Avertissementer, idet jeg ikke blot maa mene, at de foreslaaede Kredse ere for smaa, hvilket vil give Anledning til ikke uden Banfælighed, men ogsaa at det Tidrum, hvortil man vil begynde Betallet af Tidenderne, nemlig 5 Aar, er et Moment, som har en væsentlig Betydning i Afgjørelsen af, om man kan sige, at Beskjedsførelserne ere saa sikkert tilgjængelige, som de overhovedet taget maa være. Dette Punkt kunde imidlertid som allerede antydet af den ærede Ordfører rettes ved en senere Behandling, saaledes at der der for mig er den største Banfælighed og Forholdet til Stiftstidenderne. Jeg vil ikke paaalaa, at disse have noget retligt Krav, det kan jeg hverken paaalaa eller hævde, men paa den anden Side kan jeg ikke benægte Rigtigheden af det Raadsmoment, som det ærede Medlem fra Odense (Koch) har gjort gjældende, nemlig, at der skal ganske særlige Grunde til, for at man overhovedet skulde give dette indtil videre en saadan Behandling, at man derigjennem tilintetgjorde et Forhold og en Tilstand, som for de fleste Tidenders Bedkommende nu har udviklet sig i over et Aarhundrede. Det er mig imod at bryde dette overtværs, saaledes som Flertallet gjør, og jeg anser ikke den Erstatning, man vil give dem ved den nye Ordning, for at være fyldestgørende. Naar man i Dag har hentydet til den Stilling, jeg tidligere som Finans-

minister har indtaget til denne Sag, vil jeg sige, at jeg ganske sikkert har troet at burde møde Sindenrigsministerens aldeles bestemte Paaastand om, at Privilegierne havde antaget en næsten reel Karakter, ved maaske at gaa noget til den modsatte Yderlighed; men det ærede Medlem vil heller ikke kunne benægte, at der i Finansministeriets Skrivelse er omfattet Muligheden af, at det kunde anses for rigtig at give disse Mand en Erstatning, saadan der endog foreslaaet en Form, hvorunder dette kunde ske. Jeg skjønt heller ikke rettere end at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til nu at gjøre en Forandring, som den der her foreslaas, og som har en meget væsentlig Grad pibe berøre de Mand, til hvem jeg har sigtet en Umstændighed, som man heller ikke kan undlade at se hen til, er den, at der med Regjeringens Samtykke og med dens Vende er foregaaet saadanne Transaktioner, som dem der ere foregaaede med de fleste af disse Blade, og jeg kan ikke frit mig for den Tanke, at der naar der ikke foreligger nogen særdeles Nødvendighed derfor, pibe være meget inhumant og ubillig nu at fride ind paa den Mand, som Flertallet har foreslaaet. Jeg erkiender naturligvis, at det har troet at give dem en vis Erstatning i den Maade, hvorpaa det har loat at ordne Sagen, men det er en Erstatning, som jeg for mit Bedkommende ikke tør driste mig til at anse for tilstrækkelig. Jeg er derfor nærmest tilbøjelig til at slutte mig til det ærede Mindretal, og de ærede Herrer som have været Medlemmer af Udvalget, vil vide, at jeg allerede i dette har udtalt, at jeg, naar man endelig vil ordne dette Forhold, ikke har Noget imod at tiltræde den af Mindretallet foreslaaede Ordning, hvorved det forekommer mig, at man ikke blot forlænger de Krav, som i alt Fald fra Billighedens Standpunkt synes at kunne gjøres overfor disse Mandes misværende Stilling, men hvorved der tillige er givet et Remedium til at udbedre de mullige Mangler, som maatte være tillede med Hensyn til en enkelt Tidendes Udbredelse, der ved, at man paaalægger saadanne Tidender paa egen Bekostning at sørge for, at den større Udbredelse, som deres Blad mangler, dog bliver de officielle Beskjedsførelser til Del. Naar jeg